

b. Anmodninger om Bevisoptagelse (commissions rogatoires).

Art. 5. I civile eller Handelsforhold skulle de judicielle Myndigheder i en af de kontraherende Stater, overensstemmende med sin egen Lovgivnings Forrifter, kunne rette Anmodninger til den kompetente Myndighed i en anden af de kontraherende Stater om, indenfor sit Omraade, at foretage Bevis handlinger eller andre retslige Handlinger.

Art. 6. Oversendelsen af saadanne Anmodninger skal ske ad diplomatisk Vej, medmindre direkte Forbindelse er tilladt mellem de to Staters Myndigheder.

Hvis Anmodningen ikke er affattet i den anmodede Myndigheds eget Sprog, skal den, i Mangel af anden Afstale, være ledsaget af en bekræftet Oversættelse i det mellem de to paagældende Stater indbyrdes vedtagne Sprog.

Art. 7. Den judicielle Myndighed, til hvem Anmodningen er rettet, skal være forpligtet til at efterkomme den. Dog kan den nægte at tage den tilfølgende:

1. hvis Dokumentets Gyldighed ikke er givet,
2. hvis Anmodningens Udførelse ligger uden for den dømmende Magts Kompetence.

Desuden kan Udførelsen nægtes, saafremt den Stat, paa hvis Omraade den skal udføres, finder, at den efter sin Bestaafenhed vilde gøre Indgrib i dens Suverænitæt eller Sikkerhed.

Art. 8. Hvis den Myndighed, til hvem Anmodningen er rettet, er inkompetent, skal Anmodningen paa Embeds Vegne oversendes til den judicielle Myndighed i samme Stat, som maatte være kompetent, i Overensstemmelse med de derom af vedkommende Stat givne Lovregler.

Art. 9. I ethvert Tilfælde, hvor Anmodningen ikke efterkommes af den Myndighed, til hvilken den er rettet, skal denne umiddelbart give den Myndighed, der har fremsat Anmodningen, Underretning derom og oplyse, i det Tilfælde, som omhandles i Art. 7, Grunden til, at Anmodningen er nægtet efterkommet, og i det Tilfælde, som omhandles i Art. 8, til hvilken Myndighed Anmodningen er bleven overendt.

Art. 10. Naar den judicielle Myndighed efterkommer en Anmodning som omhandlet, har den med Hensyn til de Former, som skulle iagttages, at følge sit eget Lands Lov. Dog skal, hvor den Myndighed, fra hvilken Anmodningen udgaar, har begært iagttaget en særlig Form, denne iagttages, selv om den ikke er forestrevent i Landets Lov, saafremt den dog ikke er forbudt ved samme.

c. Cautio judicatum solvi.

Art. 11. Kaution eller Depositum maa ikke under nogen som helst Benaevnelse paalægges Personer, der ere Undersaatter af nogen af de kontraherende Stater og have fast Bopæl i nogen af disse, naar de optræde som Sagsøgere eller Intervenienter i en anden af disse Stater, — hverken i deres Egenfab af fremmede Undersaatter eller fordi de ikke have fast Bopæl eller fast Opholdssted i Landet.

Art. 12. Domme, affagte i nogen af de kontraherende Stater, hvorved en Sagsøger eller Intervenient, der i Henhold til Art. 11 eller til det Lands Lov, hvor Sagen er anlagt, er fritaget for at stille Kaution eller Depositum, dømmes til at betale Processens Omkostninger, skulle i enhver af de andre kontraherende Stater af den efter Landets Lov dertil kompetente Myndighed forsynes med Eksekutionskraft.

Art. 13. Den kompetente Myndighed skal indskrænke sig til at undersøge:

1. hvorvidt efter det Lands Lov, hvor Dommen er affagt, Domsudfærdigelsen opfylder de for dens Autenticitet nødvendige Betingelser;
2. hvorvidt efter samme Lov Afgørelsen har vundet Retskraft.